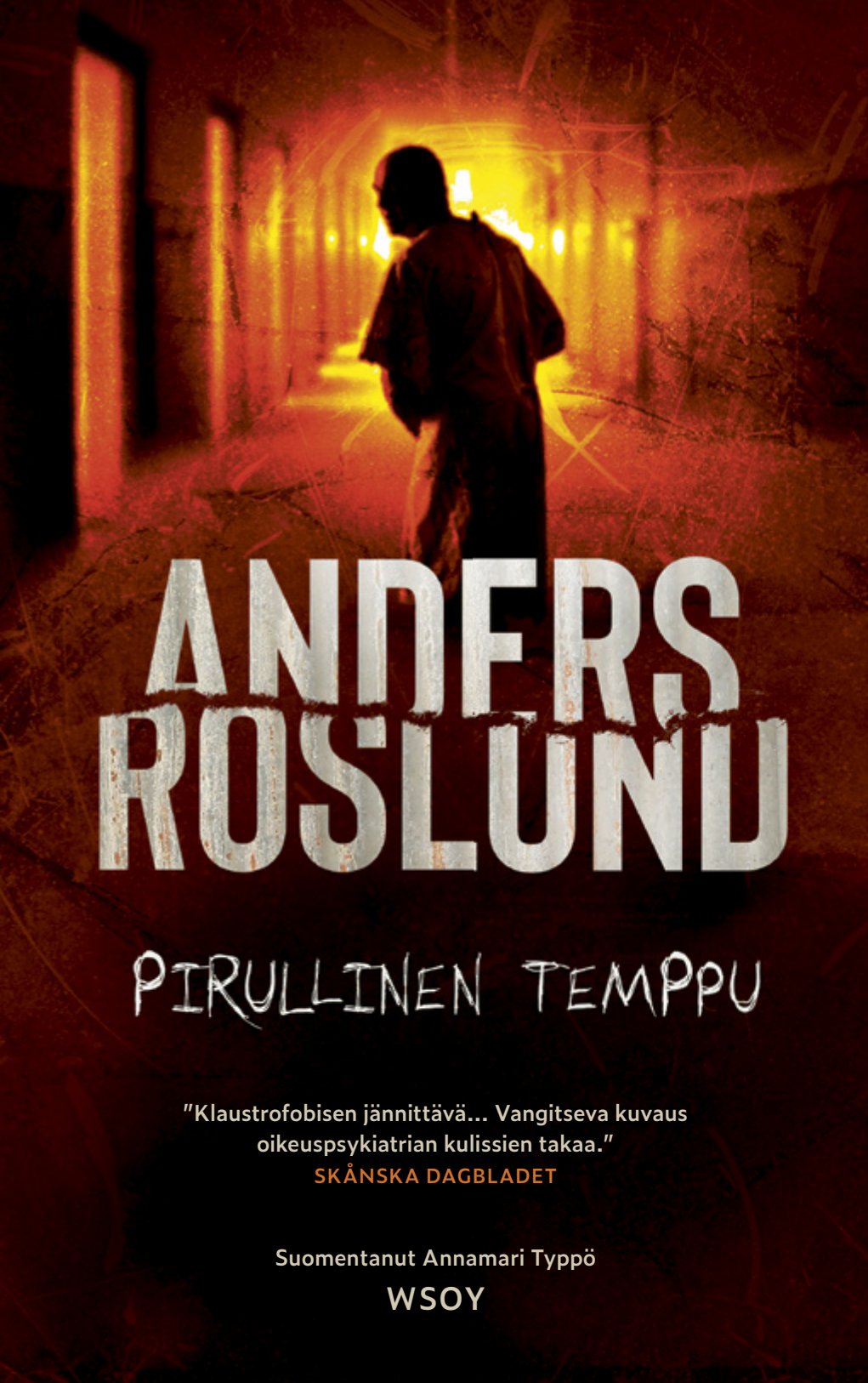

ANDERS ROSLUND

PIRULLINEN TEMPPU

"Klaustrofobisen jännittävä... Vangitseva kuvaus
oikeuspsykiatrian kulissien takaa."

SKÅNSKA DAGBLADET

Suomentanut Annamari Typpö

WSOY

ANDERS ROSLUND

PIRULLINEN TEMPPU

SUOMENTANUT | ANNAMARI TYPPÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Djävulens bästa trick

COPYRIGHT © ANDERS ROSLUND, 2025

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH SALOMONSSON AGENCY

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANNAMARI TYPPÖ JA WSOY 2026

ISBN 978-951-0-51215-9

PAINETTU EU:SSA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Rakkaat veljet, kun te kuulette ylistettävän tietojen ja taitojen
edistysaskeleita, älkää milloinkaan unohtako, että Paholaisen
taitavimpia juonia on vakuuttaa teille, ettei häntä ole olemassa!

CHARLES BAUDELAIRE: PARIISIN IKÄVÄ

(SUOM. VÄINÖ KIRSTINÄ JA EILA KOSTAMO)

I

(yksi minuutti)

Stureplan

00.00

LUPASIN, ETTEN TEKISI sitä enää koskaan. Sillä jos ihmishengen riistäminen ei merkitse mitään, jos teen sen kerran tai kaksi tai kolme kertaa eikä se tunnu missään, jos se ei enää riitä, siitä tulee tarpeetonta.

Mutta nyt siihen on löytynyt ratkaisu. Outoa kyllä, minun olisi pitänyt keksiä se itse.

Me muodostamme kokonaisuuden.

Lakkaamme olemasta yhtä aikaa, samalla hengenvedolla.

Katselen ympärilleni. Paikka on täydellinen. En tunne Tukholmaa kovin hyvin, mutta siinä kohdassa, missä Kungsgatan ja Birger Jarlsgatan kohtaavat ja muuttuvat Stureplaniksi, liikkuu valtava määrä ihmisiä keskiyön pimeydestä huolimatta. Kuten tuo nainen tuolla, nuori ja kaunis, joka yrittää katsoa suoraan lävitseni. Kuten keski-ikäinen mies, puku päällä ja kevyessä humalassa, joka on jo pian seuraavalla baaritiskillä. Kuten perhe, joka seisoo aivan vieressä ja odottaa taksia, kaksi pientä tytärtä, jotka näyttävät väsyneiltä ja haluavat kotiin omiin sänkyihinsä jossain omakotitalossa, ja vähän kauempana joukko teini-ikäisiä, jotka katsovat minua inhoten.

Tiedän, että on olemassa jotain enemmän, Cy.

Hän puhui ja puhui, mutta minä kieltäydyin aina kuuntelemasta – vaikka hän kuinka teki itseään tykö.

Tiedän jotain suurempaa, Cy. Paljon suurempaa.

Niinpä hän tuli takaisin ja puhui lisää.

Vielä sinä tunnet samoin kuin ennen, Cy, minä tiedän sen.

Ja taas takaisin.

Saman rauhan.

Ja taas takaisin.

Saman huuman.

Ja taas takaisin.

Rakkauden huuman.

Ja taas takaisin.

Sinä kuolet ja he kuolevat, ja sinä olet he, Cy, ja he ovat sinä.

Ja taas takaisin.

Tällä kertaa, Cy – se jatkuu ikuisesti.

Hän kävi ovellani joka päivä, useita kertoja päivässä, ja hän todella tiesi melkein kaiken.

Että vinossa oleva mieli voi oieta mutta myös vinoutua entisestään, että kaksi Tramadol-kapselia poistaa tehokkaimmin rintakehässä jyskyttävän ahdistuksen ja että diileri ottaa kolmesataa kruunua koko annoksesta – hän tiesi jopa sen, että jos laitan suosikkisoittolistani soimaan kännykästä samalla kun laukaisen pommin, koko maailma vaipuu kauniiseen sumuun.

Eniten toivon, että ehdin nähdä edes vähän, ihan vähän siitä miten ihmiset, jotka seisovat ympärilläni, katoavat juuri ennen kuin minä itse teen samoin. Mutta hän sanoo, että se tapahtuu täsmälleen samaan aikaan ja että juuri siksi se on niin äärettömän paljon suurempaa kuin se, mitä olen tehnyt aikaisemmin, riistänyt yhden elämän kerrallaan.

samanaikaisesti kahden kilometrin päässä

Södermalmintorilla

00.00

Kuinka oikeassa hän olikaan. Tajuan sen nyt.

Kaikki nämä ihmiset matkalla jonnekin, kiinnittämättä mitään huomiota minuun.

Kaikki mitä hän sanoi, kaikki mitä hän selitti.

Olet lumihiutale, Yussuf.

Pieni vesipisara, Yussuf.

Hämmäinen lyijykynäpiirros, Yussuf.

Sinua ei ole olemassa, Yussuf, sinä et kaipaa ketään, kukaan ei kaipaa sinua.

En ole koskaan aiemmin käynyt Slussenilla keskiyöllä, ja nyt katselen nuoria jotka pitävät toisiaan kädestä ja eroavat sitten metron länteen päin kulkevan vihreän linjan lähtölaiturilla, sekä vanhempaa naista jolla on rollaattori ja joka yrittää suostutella bussikuskia auttamaan hänet kyytiin, katselen liekihattuista poikaa joka myy jatkettua amfetamiinia Pressbyrånin edessä, ja vihreätukkaista tyttöä joka istuu keskellä aukiota ja itkee, ja trubaduuriunelmaansa elävää miestä jonka avoimessa kitarakotelossa on muutamia kymmenen kruunun kolikoita, eikä kukaan heistä tiedä, että pian kaikki on ohi.

Miten en ole koskaan tajunnut sitä.

Että joku minun kaltaiseni, joka on satuttanut muita ja harkinnut tekevänsä niin uudelleenkin, voisi samalla tehdä lopun myös itsestään.

Hän sanoi sen minulle ensimmäistä kertaa eräänä aamuna, kun hän koputti oveeni ja jäi kynnykselle seisomaan.

Olen tarkkaillut sinua, Yussuf, ja sinun vointisi heittelee: ensin sinulla on helvetin huono olo, sitten loistava olo, sitten vieläkin huonompi olo ja lopulta vieläkin loistavampi olo.

Hän tuli ovelleeni uudelleen seuraavana aamuna.

Se johtaa vain yhteen suuntaan, Yussuf – sinne, missä sinulla on entistäkin huonompi olo.

Ja taas.

Tiedät sen itsekin, Yussuf, eikö niin. Että on vain yksi tapa ratkaista asia.

Pian.

Aika liikkuu kuin vesipisara tai lumihietale, putoaa sekunti sekunnilta alaspäin.

Aika liikkuu ja ruumiini seisoo paikallaan ja pisarat ja hietaleet laskeutuvat iholleni ja harteillani on raskas pommiliivi.

Mutta aukiolla seisoo pieni poika – mitä hän tekee täällä perjantai-iltana?

Katson häntä suoraan silmiin ja mietin, kuinka vanha hän on, kaksitoista, ehkä kolmetoista tai neljätoista, hän kohtaa katseeni yhtä tietämättömänä kuin kaikki muutkin.

Saamani satamilliset kapselit kuiskivat pääni sisällä ja täyttävät sydämeni. Ihmiset ympärilläni liikkuvat yhä hitaammin, sateen kas-teleman asfaltin pinnasta heijastuu tähtitaivas, likaisen harmaat julki-sivut loistavat kuin juuri pestynä.

Aivan hetki sitten aika liikkui eteenpäin ja ruumis seisoi paikallaan – nyt tilanne on päinvastainen, ne ovat vaihtaneet paikkaa keskenään, aika on jähmettynyt aloilleen, kun taas minun sisälläni vauhti kiihtyy eikä paluuta ole.

On aivan viimeinen hetki.

takaisin
Stureplanille
00.00.08

En välitä muista.

Se päihtynyt pukumies harhailee yhä ympäriinsä ja luulee, että olen ilmaa, ja nuoria naisia, jotka pitävät itseään kauniina ja katsovat suoraan minun kaltaisteni läpi, on liikaa. Kauempana olevilla ei ole kasvoja, on liian pimeää, ja katulamppujen valo muuttuu varjoiksi, jotka peittävät näkymän.

En voi odottaa.

En saa odottaa.

Minulla ei ollut aavistustakaan, miten tällaiset asiat toimivat, mutta hän opetti minulle. Hän sanoi, että *dynamiitti on parasta, Cy, käytä sitä*. Jos Bredängin tai Husbyn pikkulapset pystyvät kätkemään kaksisataa kiloa vanhempiensa olohuoneeseen, minunkin pitäisi pystyä. Ja niin minä tein. Dynamiittia löytyy jokaiselta tämän maan tietyömaalta, ja jos minä jossakin olen hyvä niin varastamisessa. Ensimmäinen tuo-mioni tosin ei tullut siitä vaan sen vanhemman pariskunnan silpomi-sesta, mutta pääasiallinen toimialani ovat olleet murrot, varkaudet ja ryöstöt.

Varastin kokonaisen kasan dynamiittipötköjä ja kannan niistä kuut-tatoista nyt rintani päällä. Se on enemmän kuin tarvitaan, mutta niin me sovimme: ruumiini pitää hävitä jäljettömiin. Minun ei tarvitse sitoa

pötköjä yhteen tai mitään sellaista, ne ovat liivissä tiukasti vierekkäin, ilman rakoja, ilmastointiteipillä yhdeksi paketiksi teipattuna nippuna. Näin riittää se keskellä oleva pieni sytytin – metallinen sylinteri, joka on pienempi kuin pikkusormeni – sekä kytkin ja 12 voltin akku, jonka ostin Clas Ohlsonilta. Yksi plusnapa ja yksi miinusnapa. Maailman yksinkertaisin järjestelmä. Kun painan kytkintä, se räjähtää. Minusta ei lentele edes muttereita, sillä jos seison niin lähellä kuin nyt, paineaalto tekee heistä selvää.

Katson kelloa. Vertaan sitä talon julkisivussa olevaan digitaaliseen kelloon.

Keskiyö.

On aika.

Elämä, jota elämme, ei ole todellista, Cy, todellisuus tulee vasta sen jälkeen.

Hän sanoi aina niin.

Ja kun ajattelen asiaa – »sen jälkeen» on juuri nyt.

takaisin
Södermalmintorille
00.00.08

Valo vaihtuu kirkkaan valkoiseksi, kun räjähdysaine muuttuu kaasuksi. Yksi ainoa valaistu hetki.

Ääni kestää pidempään, myrskyisä jyrinä, joka kantautuu kahdenkymmenen kilometrin päähän.

Hän sanoi, että *pommi on valmistettava dynamiitista, Yussuf*. Ja sitä se kaveri Stureplanilla varmaan käyttääkin, mutta on aina turhan riskaabelia pöllyä sellaista, minkä voi hoitaa muullakin tavalla.

Minä ostin dynamiitin sijaan verkosta täysin laillisesti ruutia ja työnsin jauheen neljään teräsputkeen, joissa oli kierrekannet. Kuka tahansa typerys voisi itse asiassa kerätä uudenvuoden yön jälkeen tarpeeksi laittomasti maahantuotuja paukkuja ja papatteja ja tyhjentää ne ruudista, tai jalkapallo-ottelun jälkeen, se on yksi lysti. Putken sisälle syntyy helvetinmoinen paine, ja putki kestää kaasun laajenemista

hyvin, hyvin, hyvin pitkään; putkipommi on paljon parempi kuin ne paskaiset kahvitermokset, joita Lähi-idässä käytetään. Se on oikeastaan käsityötä. Ja niistä on helpompi valmistaa liivejä. Olen teipannut putkenosat yhteen, jokaisessa on akkuun kytketty hehkulanka, joten voin sytyttää ne kaikki kerralla. Saadaan jopa sirpalevaikutus, kun putket räjähtävät pieniksi palasiksi ja muuttuvat tappaviksi lisäammuksiksi paineaallon keskellä.

Hän tulee olemaan ylpeä.

Katson ympärilläni olevia ihmisiä, kohtaan heidän katseensa, eikä sillä ole enää merkitystä, olenko lumihiutale, sadepisara, lyijykynäpiirros, eikä silläkään ettei minua tulla kaipaamaan yhtä paljon.

Me hajoamme kappaleiksi yhdessä, enkä ole koskaan aikaisemmin tuntenut mitään tällaista.

Olen tehnyt päätökseni. Eikä kukaan tiedä.

Kukaan ei voi estää minua.

II

(yksi tunti)

Stureplan

00.01

KESKUSPANKIN ARVOKULJETUSAUTOJEN VANHIN ja kokeinein kuski kiskoo virkapaitansa leveää kaulusta. Uusi kangas on jäykkää eikä hengitä lainkaan, se ärsyttää ihoa. Hänen kaulansa hehkui tulipunaisena jo siinä vaiheessa, kun hän ajoi ulos pääkonttorista Gallerian alla kulkevaa tunnelia pitkin, ja kun hän seuraavana aamuna olisi täyttänyt viimeisenkin pankkiautomaatin viimeisessä rahalaukussa olevilla seteleillä ja palauttaisi auton, kääntyisi kotia kohti riisuakseen vaatteensa ja mennäkseen nukkumaan, kaulalle olisi jo ehtinyt puhjeta raivokkaasti punoittavia, epäsäännöllisen muotoisia ihottumaläikkiä. Hamngatanin päässä, suunnilleen Kuninkaallisen draamateatterin kohdalla, jossa katu yhtyy Strandvägeniin, hän löysää hieman kravatin solmua, vaikka sääntöjen mukaan niin ei saisi tehdä, ja pistelevä kutina hellittää hieman. Hän vilkaisee taustapeiliin, panee pakettiauton suuntavilkun päälle ja kääntyy vasemmalle Birger Jarlsgatanille.

Räjähdys hänen edessään on väkivaltainen, tuhoisa.

Aivan kuin valo nielaisisi pimeyden ja värjäisi kaiken pahalla.

Aivan kuin ääni sulkisi hänet sisäänsä ja murskaisi hänet.

Hän tekee äkkijarrutuksen, kiskaisee avaimen irti ja avaa kuljetajan oven. Hän seisoo keskellä katuja, täysin liikkumatta. Kahdenkymmenenviiden, ehkä kolmenkymmenen metrin päässä. Kun hän myöhemmin näkee tapahtumasta painajaisia, hän ei muista paniikissa huutavia ihmisiä vaan ihmisiä, jotka ovat täysin hiljaa.

– *Get away from the car, please.*

Joten kun pimeys palaa ja peittää jälleen kaiken alleen, ja kaksi mustissa haalareissa olevaa miestä juoksee häntä kohti automaattiasheet kädessään, hän ei ymmärrä, mitä on tapahtumassa. Vaikka juuri tällaiseen arvokuljetuksesta vastaava vartija valmistautuu henkisesti ennen jokaista työvuoroa.

– *Now, sir.*

Kasvot ovat piilossa mustien maskien takana. Äänet matalia, englanti murtaen puhuttua.

– *I assume you want to live?*

He ovat niin rauhallisia ja kohteliaita, että se alkaa tuntua ahdistavalta, miehet käyttäytyvät kuin olisivat vain välittäneet neutraalia informaatiota.

– *Or would you prefer to die like those over there?*

Vartija on yksi kahdeksasta kuskista, jotka ovat lähteneet pääkaupungin laskentakeskuksista kuljettamaan yön aikana kruunuja, euroja, dollareita ja puntia ennalta määrättyjä reittejä pitkin. Aivan kuten nuoremmat kollegansa, hänetkin on koulutettu noudattamaan hyökkäys-tilanteessa selkeää käsikirjoitusta – ohjeita, joiden mukaan vastarintaa ei saa tehdä. Älä koskaan leiki sankaria, älä koskaan vaaranna henkeäsi. Mutta nyt kun hänelle alkaa hitaasti valjeta, mitä miehet sanovat ja mitä he haluavat, tuntuu siltä kuin hänen juuri todistamansa kuolemat ja hulluus pyyhkisivät kaiken opitun mielestä.

– *Saatanan idiootit! Fucking idiots!*

Vaikka hän on aseeton, hän ei suostu väistymään.

– *Teillä ei ole aavistustakaan siitä, minkä kanssa olette tekemisissä! Not a fucking clue!*

Hänestä on mukava huutaa. Viha on välitöntä ja kumpuaa syvältä, syvältä hänen sisältään, raivo muuttuu rohkeudeksi, jota hän ei edes tiennyt itsessään olevan. Hän karjuu yhtä kovaa, kun he iskevät hänet maahan. Pirun pelkurimaiset aseistetut loiset. Hän ei piittaa edes siitä, että he ampuvat häntä reiteen.

– *Now? For real? People die ja te... Doing this?*

Hänen englantinsa ei ole kovin hyvää. On puhuttava osin ruotsiksi. Ei heidän vuokseen, vaan kaikkien niiden vuoksi, jotka makaavat tuolla eivätkä hengitä.

Nyt ne ampuvat häntä myös toiseen reiteen, jonka luoti lävistää.

Tuon laukauksen myötä saapuu käsittämätön kipu.

– *Oh shit... shit...*

Lopuksi hän huutaa yhtä paljon tuskasta kuin vihasta.

– *...it fucking hurts ettekä te helvetti soikoon... Älkää! ...you can go to fucking hell ja... Saatana!*

Verta ei toistaiseksi vuoda kovinkaan paljon. Kaikkia vartijan reississä olevia luodinreikiä ympäröivät verisuonet kouristelevat, ja vasta kun veren happipitoisuus laskee, refleksit lakkaavat. Kipu kuitenkin voimistuu nopeasti sietämättömäksi ja vie hänet vähitellen kohti tajuttomuutta.

Siksi hän ei ole varma, onko se, mitä hän näkee, totta.

Että molemmat ryöstäjät nousevat huolettomasti arvokuljetusautoon, istuvat kuljettajan ja matkustajan paikoille – ja ajavat pois.

Vaikka ainoa fyysinen avain on hänen taskussaan ja kastuu pian vereen.

Vaikka avaimen ja auton välinen kommunikaatio on salattu – auto lähettää signaalin avaimelle, joka vastaanottaa sen ja lähettää tuloksen joka kerta täysin uuden koodin muodossa.

Vaikka se ei juuri siksi ole mahdollista.

samanaikaisesti kahden kilometrin päässä

Södermalmintorilla

00.01

Vartiointifirman uusin työntekijä oikaisee selkäänsä kuljettajan istuimella, joka tuntuu edelleen epämurkavalta. Kahdeksan kuukauden jälkeen häntä tuskin voi enää pitää tulokkaana, mutta tuntuu kuin hänen kehonsa, joka on tottunut päivätyöhön, ei oikein ymmärtäisi miten sopeutua yövuoroon. Veri virtaa suonissa hitaammin, polvien ja kyynärpäiden nivelet naksuvat äänekkäästi ikään kuin valittaakseen. Hän kääntyy ympäri, tarkastelee lastiaan ja vastuutaan. Kolmekymmentä turvasalkkua, joissa kussakin on sisällä puolitoista miljoonaa kruunua käteistä. Neljäkymmentäviisi miljoonaa hänen hallussaan.

Mutta vaikka kehon sopeutuminen vie vielä aikaa, hänen sielunsa on jo tottunut. Hän viihtyy. Kun hän myöhään illalla tervehtii kollegoitaan Ruotsin keskuspankin Tukholman keskustassa sijaitsevassa pääkonttorissa, hän tekee sen ilolla, jollaista ei ole tuntenut vuosikausiin, ja aloittaa sitten matkan kohti keskustan eteläisten osien pankkiautomaatteja, jotka hän täyttää yllättävän suurilla setelipinoilla, kun otetaan huomioon, miten käteisen käyttö koko ajan vähenee.

Mutta vasta kun hän on vienyt kokonaisen omaisuuden euro- ja dollarimääräisiä seteleitä Västerlånggatanin valuutanvaihtopisteeseen ja sen jälkeen ajanut hitaasti Slussenbronin siltaa pitkin seuraavalle rahankäsittelypisteelle, kaikki häntä itseään koskevat ajatukset menettävät merkityksensä.

Taivas Södermalmintorin yllä putoaa palaen kohti maata.

Raivoisa paineaalto tuhoaa kaiken tiellään olevan.

Hän kääntyy kohti jalkakäytävän reunaa, sammuttaa moottorin ja avaa sivuikkunan.

Ihmisiä. Paikalleen jähmettyneinä.

Hajallaan asfaltilla.

Pommi. Sen täytyi olla pommi. Räjähdeiden raivoisa voima on luotu levittämään tuhoa.

Hän näkee vain hävitystä.

Mitään muuta ei ole.

Hän ei huomaa kahta mustiin maskeihin sonnustautunutta miestä, jotka kiskovat hänet kuskinpenkiltä – ei huomaa poskeensa ja leukaansa iskeytyvää kiväärinperää eikä arvokuljetusautoa, jota hänen pitäisi suojella ja joka on yhtäkkiä kadonnut, mikään ei taida olla todellista.

Jälkeenpäin hän ei kykene kertomaan mitään tapahtuneesta. Sen tilalla on pelkkää tyhjää. Näin hänen mielensä päättää käsitellä muistojia siirtä, mikä on täysin käsittämätöntä. Hän ei pysty edes osoittamaan ensimmäisenä paikalle ehtiville poliiseille, mihin suuntaan auto katosi. Ja se on aivan ratkaisevaa, koska *auto on todella kadonnut*. Ryöstäjät eivät ole ainoastaan onnistuneet käynnistämään ja ajamaan pois ajoneuvoa, jota on mahdotonta varastaa, vaan kukaan ei myöskään pysty seuraamaan sen jälkiä.

Ei yksikään kaikista niistä korkeasti koulutetuista työntekijöistä, jotka tutkivat Ruotsin keskuspankin edistyksellisen johtokeskuksen valtaville seinille heijastettuja digitaalisia karttoja, joissa jokaisen yksittäisen arvokuljetussalkun signaalia vastaa yhden diodin valo. Kaksisataaneljäkymmentä pientä valopistettä, jotka liikkuvat paikasta toiseen. Tänä yönä kuusikymmentä niistä sammuu. Kaikki yhteydet kahteen arvokuljetukseen katkeavat muutama sekunti keskiyön jälkeen Stureplanilla ja Södermalmintorilla, kolmekymmentä plus kolmekymmentä identtistä laukkuja lakkaa lähettämästä signaalia.

Kukaan ei siis kiinnitä huomiota siihen, että molemmat autot ajavat kohti Gullmarsplan ja Slakthusområdet ja saapuvat muutaman minuutin välein rapistuneeseen rakennukseen, jonka edessä on punainen portti. Yön pimeys vaihtuu alumiinifoliolla vuorattuun lämmitettyyn autotalliin – lattia, seinät ja katto on peitetty huolellisesti, jotta radiosignaalit eivät pääse läpäisemään niitä kummastakaan suunnasta. Pölyisessä autotallissa olevalla yksinkertaisella puutuolilla istuu pitkä, hoikka, vaalea mies ja odottaa. Hänestä huokuu sisäinen rauha, jollaista voi tuntea vain se, joka tietää, että kaikki toimii kunhan se on vain riittävän hyvin suunniteltu.

– Tervetuloa.

Hän on juuri tehnyt jotain, minkä tekeminen on mahdotonta.

Kaksi kertaa. Samana yönä.

– Kolmenkymmenen sekunnin tauko, kun sammutan häirintälähettimet.

Ne näyttävät pieniltä matkalaukuilta, joissa on seitsemänkymmentäkahdeksan antennia, ja ne häiritsevät kaikkea dataviestintää, kaikkea televiestintää, kaikkia matkapuhelintaajuuksia ja kaikkia olemassa olevia GPS-signaaleja. Pieni yksityiskohta erittäin monimutkaisessa suunnitelmassa, mutta samalla koko suunnitelman edellytys, ja se on tästä lähtien aktivoitava vain siksi lyhyeksi ajaksi, jonka autotallin ovi on auki – hehän ovat sulkeutuneet alumiinifoliolla suojattuun kuplaan.

– Nosta laukut ylös ja laita ne työpöydälle.

Poliisiviranomaisilta kestää nimittäin todella, todella kauan arvata, miten hän onnistui tempussaan, ja silloin hän on jo todella, todella kaukana.

Miten, missä ja milloin hän mursi ensimmäisen kehäsuojauksen – luki arvokuljetusautojen ja niiden avainten välisen viestinnän ja valmisti yksinkertaisella 3D-skannerilla omat kopiot, jotka hän ohjelmoi alkuperäisten avainten digitaalisilla tiedoilla.

Miten, missä ja milloin hän mursi toisen kehäsuojauksen – piilotti autoihin pienet lukijat, ohuet metallilevyt, jotka lukivat säilytysloke-roiden koodit.

Ruotsin keskuspankki ja turvallisuuspalveluyritykset uskoivat luoneensa täydellisen järjestelmän.

Ne olivat niin pirun vakuuttuneita järjestelmän aukottomuudesta, että olivat päättäneet antaa vartijoiden työskennellä yksin. Työparia ei enää tarvita, koska kukaan ei enää rohkene yrittää ryöstöä. Kuljettaja saa nyt pysähtyä itseksensä täyttämään osoitteessa Sankt Eriksgatan 73, Ringvägen 52 tai Karlavägen 100 sijaitsevaa pankkiautomaattia, koska kaikki tietävät, että myös kolmas kehäsuojaus – turvajärjestelmän viimeinen osa, itse rahat – perustuu kaksoisavaimiin. Ja jos joku siitä huolimatta iskee vartiointiyrityksen edustajan kanveesiin matkalla autolta automaatille ja kiskaisee arvokuljetussalkun tämän kädestä, hän jää silti ilman sekä laukun koodia että avainta, jota säilytetään kassakaapissa pankkiautomaatin takana olevassa huoneessa. Ryöstäjän on siis oltava vartijan kanssa samassa huoneessa ja murrettava salaus paikan päällä – mikä tarkoittaa riskiä, että hälytys laukeaa ja ensimmäiset sireenit kuuluvat koko ajan lähempää ja lähempää.

Ja juuri tämän ymmärtäminen vie poliisilta luultavasti eniten aikaa.

Kuinka, missä ja milloin hän – selvitettyään ensin autojen ja laukujen salaisuuden – selvitti myös rahojen salaisuuden käymättä kertaakaan yhdenkään pankkiautomaatin takana olevassa kassakaapissa.

Sillä kaikki ihmisten luomat järjestelmät ovat muiden ihmisten murrettavissa.

Kuten tässä tapauksessa – he piiloutuvat tavalliseen autotalliin vain parin kilometrin päässä keskustasta, tyhjentävät yhdeksänkymmenen miljoonan kruunun arvoiset rahasalkut ja täyttävät ne väärennetyillä seteleillä, joita voi ostaa kiloittain, ja laukaisevat sitten epoksiseoksen. Ne onnettomat rikostutkijat, jotka jonain päivänä löytävät laukut, joutuvat siksi olettamaan, että asialla oli jälleen

kerran ollut epäonninen rosvojoukkio – ja että aukoton turvajärjestelmä on edelleen aukoton.

Heillä ei ole aavistustakaan, että sama tapahtuu vielä kolmannen kerran saman vuorokauden aikana.

Ja kun vähän aikaa on kulunut ja he olettavat, että kaikki on ohi, neljännen kerran.

Ja kun vielä enemmän aikaa on kulunut ja... no, että nämä ryöstäjät yksinkertaisesti jatkavat ryöstämistä niin kauan kuin tekijällä on halua.

Koska ihmisiä voi ohjata. Jopa käsittämättömiin tekoihin.

Jos etsii oikeasta paikasta.

Oikeuspsykiatrian osasto, Älvkarleby

00.18

En halua kuolla.

Olin kuten muutkin. Mutta en ole enää.

En halua kuolla.

Olen katunut päätöstäni. En aio osallistua, en aio tehdä niin kuin hän odottaa ja on suunnitellut. Sillä minusta tuntui kuin olisin eräänä päivänä omasta tahdostani vastannut »kyllä» kysymykseen, jota kukaan ei ollut esittänyt – ikään kuin joku muu olisi ajatellut ajatuk-
siani ja päättänyt puolestani.

En halua kuolla.

Kuulin siitä äsken radiosta. Tiesin, että se tapahtuisi tänä yönä, ja kuuntelin uutisia sellissäni, mutta olin ehkä luullut, että toinen kahdesta ensimmäisestä muuttaisi mielensä aivan kuten minä. Vaan eipä muuttanut. Sekä ykkönen että kakkonen räjäyttivät itsensä ja kaikki, jotka sattuiivat kulkemaan ohi, ja kaikki on juuri niin kuin hän ennako-
i koko Tukholma vuotaa verta.

En halua kuolla.

Siksi minä aion häipyä täältä. Paeta. Karata. Korkeimman turvaluo-
kituksen osastolta oikeuspsykiatrian yksiköistä. Karata niiden muiden luota, jotka aivan kuten minäkin ovat vahingoittaneet lähimmäisiään ja joutuvat istumaan lukkojen takana, jotta eivät tekisi sitä uudelleen.

En halua kuolla.

Hän lähtee perääni. Jahtaa minua. Katoan ja vien hänen suunnitelmansa mukaan, ja silloin minusta tulee vaarallinen, sillä melkein kukaan ei tiedä, ja jos en kuole niin kuin hän on suunnitellut, pommi-
vyö vatsallani, kuolen joka tapauksessa, koska kukaan ei saa tietää, kuka hän on ja miten hän sai meidät käsiinsä.

En halua kuolla.

Tuskin edes muistan, miksi minusta tuli yksi heistä. Mitä oikein ajattelin. Minulla ei ollut tuohon aikaan mitään sitä vastaan, että katoaisin maailmasta, ja hän tiesi sen, monta kuukautta jopa odotin sitä innokkaasti, mutta sitten kun siitä oli tulossa totta, minusta tuntui kuin olisin herännyt. Kuin olisin yhtäkkiä ollut sillä tavalla ihan poikkeuksellisen pirteä kuin peipponen, että samalla tuntuu pikkuisen, ihan pikkuisen kipua otsan etuosassa ja pääläen yläosassa. Kaikki meni pieleen, kun yritin kuvitella, että räjähdys repii minut kappaleiksi, että makaan hajallani siellä täällä pieninä palasina ja että joku rikostekninen tutkija kerää minut kasaan selvittääkseen henkilöllisyyteni, jotta minusta tulisi taas kokonainen, vaikkei niin voisi koskaan enää olla.

En halua kuolla.

Niillä, jotka räjäyttivät itsensä keskiyöllä, oli varmaan omat syynsä. He voivat niin kuin voivat, olivat ehkä jopa vielä enemmän sekaisin kuin minä. Södermalmintorilla pomminsa laukaisseen kaverin tapauksessa kyse oli varmaan myös vähän uskonnosta, jumalasta ja sellaisesta, siitä, että elämämme täällä ei ole todellista, koska oikea elämä alkaa vasta kuoleman jälkeen. Luulen, että juuri niin hän, joka taivutteli meidät mukaan, sai lopulta tyyppin otteeseensa. Stureplanin kaverin kohdalla taas toimi politiikka, se sai hänet vakuuttumaan – he puhuivat usein yhteiskunnallisesta mullistuksesta istuessaan päät tiiviisti, tiiviisti yhdessä, kunnes olivat samaa mieltä, vaikka eivät niin aloittaneetkaan, puhuivat paljon siitä, miten kaiken täytyy mennä huonompaan suuntaan ennen kuin tilanne kääntyy parempaan.

En halua kuolla.

Tein päätökseni pari kuukautta sitten. Minun on päästävä pois täältä. Mutta jos ei ole ketään, johon luotan tarpeeksi ja joka voisi auttaa minua ulkopuolelta, jos en löydä aukkoa sairaala-aluetta kiertävästä

korkeasta piikkilanka-aidasta, minun on tehtävä tällä tavalla. Kyllähän minä tiedän, miltä näytän. Mitä tapahtuu, kun joku näkee minut. Tusin sen jo ensimmäisellä kerralla, kun Rita avasi lukitun oven luukun ja ojensi minulle yölääkkeet. Hän halusi sitä. Hän oli koskettanut naispotilaiden paljasta ihoa aiemminkin. Houkuttelin hänet sisään. Esitin apaattista. Minä, joka yleensä olen täysillä mukana, kun lääkkeitä tuodaan – puhun äänekkäästi, kiihkeästi ja elävästi – olin nyt ihan toisenlainen. Makasin ja tuijotin seinää. Sillä Rita ei ole kiinnostunut vain nuorten naisten kehoista, hän on kanaemo, ja sitä voi käyttää hyväksi. Hän huolestui, kurkisti suorakaiteen muotoisesta aukosta ja kysyi, miten voin. Kun en vastannut, hän avasi oven, tuli sisään ja laski kätensä olkapäälleni, ja minä nojauduin eteenpäin ja laitoin käteni hänen reidelleen. Istuimme niin pitkään. Käteni lämpö lähellä hänen häpyään. Seuraavana yönä hän avasi jälleen oven, ojensi minulle pillerini ja kysyi, oliko oloni yhtään parempi. Sanoin, että oli, ja pyysin häntä taas viereeni istumaan. Hän tuli sisään joka yö sillä viikolla, ja me olimme lähekkäin ja juttelimme, ja joskus kosketin häntä vahingossa ja pidin kättäni siellä, kuten olin tehnyt monta kertaa laitoksen ulkopuolella sekä miesten että naisten kanssa. On edelleen hieman outoa, että ihmiset ikään kuin lumoutuvat, tuntevat vetovoimaa ja haluavat minua niin paljon, etteivät voi lakata ajattelemasta minua. Rita oli kuten muutkin, vastasi eleillä ja katseilla. Viikkoa myöhemmin pyysin häntä makaamaan sellini sängylle, riisuin häneltä housut ja suutelin hänen vulvaansa, pitelin hänestä kiinni voimakkaan orgasmin ajan.

En halua kuolla.

Tapasimme kolme kertaa viikossa, kun kaikki sellit olivat lukossa ja hän oli kierroksella ja toinen vartija räpläsi henkilökunnan huoneessa kännykkäänsä tai katsoi televisiota tai mitä he nyt siellä tekevätään. Esitin rakastunutta. En ole koskaan ollut rakastunut, enkä oikein tiedä, mitä se on tai miltä sen pitäisi tuntua, mutta osaan hyvin teeskennellä olevani rakastunut.

En halua kuolla.

Nyt hän avaa taas luukun, kurkistaa sisään, hymyilee, minä vastaan hymyllä. Hän avaa teräsoven lukon eikä aavistakaan. Neljä ihanaa viikkoa, ja pian kaikki muuttuu.

Keskiyöllä Tukholmaa ravistelee usea samanaikainen hirmuteko. Poliisin ylin johto ryntäilee väärin teorioiden perässä, mutta rikostutkija Mariana Hermansson päättää seurata vaistoaan. Se johdattaa hänet vankilan muureille ja osoittaa kohti oikeuspsykiatriasta osastoa. Hermanssonin on luotettava miehiin muurien sisäpuolella: entiseen poliisiin Ewert Grensiin ja mestarisoluttautuja Piet Hoffmaniin. Oikeuspsykiatrian osaston numero 5 ovien takana on suunniteltu ennennäkemättömiä rikoksia, ja vain Grens ja Hoffmann voivat estää uudet järkyttävät veriteot – viimeistä kertaa yhdessä.

”Kuten niin usein Roslundin kirjoissa, aika on käymässä vähiin. Lukiessa lähes kuulee kellon tikittävän, eikä kirjaa voi laskea käsistään.”

GÖTEBORGS-POSTEN

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51215-9